

Pole u Sudoměře

Čtrnáctého října roku 2004 byl poměrně příjemný podzimní den. Po desáté hodině večer už okresní město Strakonice pomalu usínalo. V oknech paneláků v ulici Stavbařů blikaly televizní obrazovky, nažloutlé světlo sodíkových výbojek si pohrávalo se stínem kráčející ženy. Nespěchala, podobně se z odpolední směny vracela často. Zastavila před prosklenými domovními dveřmi, vytáhla svazek klíčů. V tu chvíli ji kdosi popadl za řemen kabelky, kterou měla přes rameno.

„Dej sem tašku ty svině!“

Nečekaná hrubost ji docela šokovala. Instinktivně se snažila kabelku bránit, ale útočník ji povalil na zem, přezka na řemeni povolila. Lupič na víc nečekal a dal se na útěk. Jen ozvěna prázdné ulice vracela dupot prchajících bot.

Žádné použitelné stopy z místa činu, žádní svědci. Druhý den se uloupená kabelka našla na nedalekém dětském hřišti. Byly v ní doklady a drobné osobní věci. Chyběly peníze a platební karta do bankomatu. Přepadená žena tak přišla přibližně o pět tisíc korun.

Uplynuly necelé dva měsíce a odehrálo se podobné představení nedaleko křižovatky Bavorovy a Pivovarské ulice. Bylo šestého prosince, čtvrt na sedm večer. Paní, která šla po chodníku, si krátce před tím vyzvedla ve spořitelně patnáct tisíc korun a poměrně vysoká částka ji nabádala k ostražitosti. Pevně tiskla kabelku loktem k tělu, a když zezadu zaútočil cizí chlap, začala křičet. Mlátil ji, surově s ní smýkal po zemi, ale tašku nepustila. Volání o pomoc sice záchranu nepřivolalo, lupiče však poplašilo, proto nakonec utekl s prázdnou.

Policisté usoudili, že se s největší pravděpodobností jedná o stejného pachatele jako v prvním případě, jen jeho modus operandi se pomalu mění. Je čím dál tím surovější.

Třetí díl dramatu byl zaznamenán v březnu následujícího roku.

Slovák z Pohronské Polhory přechodně zaměstnaný ve strakonické zbrojovce se ten večer v nonstop baru RIO pořádně opil. Přepadla ho žízeň a tesknost zároveň, když se vypoťoval ven na Povážskou ulici, měl co dělat, aby šel alespoň trošičku rovně. Vůbec si nevšímal, co se děje kolem, dokud nedostal pořádnou ránu do hlavy. Sesul se na chodník, připadal si jako v nějakém divokém snu. Dva muži ho šacovali, třetí stál nad ním a v ruce držel jakýsi obušek či klacek. Z náprsní kapsy mu sebrali peněženku s jedenácti sty korunami.

„Ještě, že jsem se nešetřil,“ konstatoval později Slovák poměrně spokojeně. Více peněz nežli mu ukradli, stačil totiž ten večer propít.

Tři vzájemně podobné případy na stole okresní kriminálky. Nepomohlo obcházení okolních domů, ani v jednom případě se nikdo nekoukal z okna, nenašel se žádný náhodně projíždějící automobil, nezůstaly ani nejmenší usvědčující stopy. Občasní informátoři ze strakonické galerie jen mlčky křčili rameny. Čas běžel a ze tří loupeží se pomalu stávaly kriminalistické pomníčky.

Červenec, měsíc kratičkých nocí, nepřeje loupeživým stínům. Sezona plováren, prázdnin a dovolených. Zlaté období zahradních restaurací, pikniků a bezstarostného popíjení.

Jedenadvacetiletého Jaroslava Boudu přivedli domů kamarádi.

„Trochu to přehnal, ne?“

Mládenec byl řádně opilý, sotva padl ve svém pokoji na postel, už spal.

„Ráno mu bude líp.“

Ráno byl Jaroslav mrtvý. Přivolaný lékař usoudil, že smrt mohla být způsobena otravou alkoholem a nařídil zdravotní pitvu. Záležitosti se ujalo strakonické obvodní policejní oddělení.

Tragický opilecký malér. O dva dny později bylo všechno jinak. V průběhu zdravotní pitvy byly v biologickém materiálu zjištěny známky intoxikace morfinem. Práce byla proto zastavena a byla nařízena pitva soudní, k níž byli přibráni znalci z toxikologie.

Ze závěrečného posudku soudních lékařů vyplývá, že příčinou úmrtí byla otrava morfinem a dalšími složkami opia, jako je například kodein, thebain či meconin. Tyto alkaloidy nasvědčují přírodnímu původu morfinu, který se získává ze šťávy nezralých makovic.

Vyšetřování případu převzala strakonická kriminálka. První přišli na paškál přátelé, kteří přivedli mladého Boudu domů.

„Opil se. Co my s tím?“

„Neopil. Zkuste to znovu.“

Pomalou, neochotně, vylézala na světlo fakta. Jaroslav Bouda byl narkoman silně závislý na pervitinu, ovšem na pravidelnou dávku drogy mu většinou scházely peníze. Hledal proto nejružnější náhražky, jednou z nich bylo surové opium.

„Našel si takový pole. Kousek od Písku, tam, kde má Žižka mohyly.“

Sudoměř, dějiště legendární husitské bitvy.

Možná právě ve stejném místě, kde se kdysi železní rytíři brodili rybníčním bahnem, bylo v létě roku 2005 makové pole. Pomalu dozrávalo, opiový čas končil. Alespoň podle odborníků.

Rozdíl mezi terapeutickou a letální, tedy smrtelnou dávkou, je poměrně malý. Při amatérské výrobě a nitrožilní aplikaci je prakticky nemožné nebezpečné množství odhadnout, pravil posudek.

Stručné konstatování s dalekosáhlými následky. Jaroslav Bouda byl odsouzen k předávkování prakticky ve stejné chvíli, kdy začal makovou šťávu zpracovávat. O jeho životě pak rozhodoval pouze počet pravděpodobnosti jako v jakési kruté ruské ruletě. Jednou, třikrát, pětikrát to prošlo. Šestý pokus byl osudný. Večer, patnáctého července roku 2005, si mladý muž vstříkl do žíly smrt. Drogu vyráběl sám, nikdo cizí neštěstí nezavinil, z hlediska vyšetřování byl případ prakticky uzavřen. Strakonice policisté však přesto pracovali dál. Narkomani si vzájemně velmi rádi předávají receptury, bylo tu vážné nebezpečí, že v Boudově stylu bude někdo pokračovat a přijdou další podobná úmrtí.

„Chtěli jsme všechny alespoň důrazně varovat,“ poznamenal komisař Bohumil Votava.

Okruh známých a přátel Jaroslava Boudy byl probíráán s trpělivou pečlivostí. Nešlo ovšem o nějaké narkomanské hnízdo, spíš o skupinku, která s drogami příležitostně experimentovala. Diskotéky, herny, taneční zábavy. Marihuana, občas extáze, každodenní závislost, do níž se dostal Jaroslav, se přátelům zatím zdála neskutečně vzdálená.

„Musel si to svinstvo píchat teplý, protože jinak to ve stříkačce tuhlo,“ stojí v jedné výpovědi.

Jediný Boudův příjem představovala sociální podpora v nezaměstnanosti, směšná částka ve srovnání s tím, že na pravidelnou dávku potřeboval přibližně dva tisíce korun denně.

„Když se kamarádi začali opatrně zmiňovat o drobných krádežích, zbystřili jsme pozornost,“ řekl policejní inspektor Josef Kadlec.

Se zmínkou o loupežích přišla první důvěrná přítelkyně mladého Boudy.

„Měla jsem o něj strach.“

„Teď už o tom můžete mluvit.“

„Přepadával lidi.“

Stop! Možnost odškrtnout neuzavřené případy byla sice lákavá, kriminalistům ovšem nešlo o administrativní řešení, ale o skutečnou pravdu. Pečlivě srovnali přes půl roku staré novinové výstřižky a oficiální tiskové infor-

mace, zkrátka vše, co se o strakonických loupežích dostalo na veřejnost. To nebylo zajímavé, s tím se mohl pochlubit každý, kdo četl okresní deník. Důležitá byla fakta, která zveřejněna nebyla, detaily, o nichž věděli jen policisté a skutečný pachatel.

„Co měl na sobě?“

„Bundu s takovou kapucou. Jako má mnišská kutna.“

To odpovídalo.

„Zkusme první případ, z října. Na co si vzpomínáte?“

„Byl tenkrát v euforii, že se mu to povedlo. Tolik peněz za chvilku strachu.“

„Kolik peněz?“

„Myslím tak čtyři tisícovky.“

„A prosinec?“

„To byl malér. Hrozně jsem se bála, jestli té ženě neublížil. Slíbil mi, že to bylo naposled.“

Výpověď souhlasila s protokolem. Snad i ten slib byl původně myšlen vážně. Vydržel přes tři měsíce.

„Tam, u nonstop baru, nebyl sám. Ale s kým toho Slováka obrali, to mi nikdy neřekl.“

Všechno do sebe zapadalo jako kostičky dětské stavebnice. Chyběl jen malý, nepatrný kousíček.

„Karta do bankomatu,“ vzpomněla si přítelkyně.

„Povídejte.“

„No tenkrát, poprvé. Z kabelky si vzal peníze a platební kartu. Neznal sice číslo pin, ale i tak se na to dá nakupovat. Zkoušel dokonce napodobit podpis ze zadní strany. Ale pak dostal strach, že už to bude všechno zablokované a kartu radši spálil.“

„Na jméno majitelky si asi nepamatujete, že?“

„Ale jo, náhodou jo.“

„Tak prosím.“

„Karolína Vašková. Nebo možná Mašková...“

Poslední útržek zapadl do obrázku. Vyšetřování tří loupežných přepadení ve Strakoniciích mohlo být odloženo, neboť nelze trestně stíhat někoho, kdo zemřel.

Není rozumné osívat jedno pole dvakrát stejnou plodinou, loňský mák pod mohylou u Sudoměře už letos zmizel. Bratr Žižka měl hezký výhled pro změnu na řepku a na pšenici. Letošní makovice však vyrostly jinde a zemědělci si často stěžovali na nájezdy agresivních narkomanů. Snaha strakonických kriminalistů dovolat se zdravého rozumu příliš neuspěla. Krutá ruleta se pořád točí. První, desátý, patnáctý pokus. Který bude poslední?

**Antonín
JIROTKA**

**Ilustrační
foto
František
ŠPÁČEK**

*Jména
pachatele
i napadené
ženy byla
v našem
vyprávění
z pochopitel-
ných důvodů
změněna.*

BÝT PŘIPRAVEN. TOŽ VŠE!

Hranice mezi životem a smrtí je někdy šeredně tenká, o tom, jestli člověk bude žít, nebo zemře, rozhodují nezřídka minuty, ne-li vteřiny. A jakkoli je moderní lékařství hodně mocná věda, někdy zdánlivě nezvratný osud umírajícího může změnit laik, který je ve správnou chvíli na správném místě a přijme správné rozhodnutí. Odborníci z oblasti urgentní medicíny znovu a znovu připomínají, že včasná a správná první pomoc může udělat zázrak a zvrátit i zdánlivě už už prohraný zápas se zubatou. Nenápadný příběh s dobrým koncem se v sedmý květnový den odehrál v Počátkách - u autobusového nádraží. Časně ráno, pět minut po šesté, si kolemjdoucí muž všiml ležícího člověka na chodníku u trafiky a klusem se vydal na blízké obvodní policejní oddělení pro pomoc. Za další dvě minuty už byla na místě: poručík David Szczyrba a podpraporčík Holzbauer. Přes pelhřimovského operačního důstojníka zalarmovali záchranku. Ale než přijede, pustili se sami do resuscitace neznámého: nepřímé srdeční masáže a umělého dýchání. V 6.18 dorazil vůz záchranky a věci se plně ujali zdravotníci profesionálové. Bezvědomý muž putoval urychleně do pelhřimovské nemocnice. A policisté šli po svých a pokračovali ve své všední službě...

Možná ani o svém podílu na celé záležitosti moc nemluvili: sepsali jen úřední záznam, jak jim velí povinnost, a pustili ji z hlavy. Až na okresní policejní ředitelství v Pelhřimově přišel děkovný dopis od záchranáře Bc. Radka Bendy. Včasná a kvalifikovaná pomoc zachránila jednomu člověku život. Policisté dostali pochvalu, svět se točí dál. I pro jednoho konkrétního muže, pro nějž se už už zastavoval... Poučení? Nikdy nevíme, kdy nás život postaví do situace, kdy najednou osud jiného člověka záleží jen a jen na nás. Kdy vede hranice mezi životem a smrtí přímo před námi, na dosah naší ruky.

Jak praví Hamlet, je to přece tak prosté: „Být připraven. Tot' vše...“

(jjv)

